

paa den ene eller anden Maade bliver Kommunerne muligt at beskaffe Skovenes Værdi. Svad angaar den enkelte Forholdsregel, hvorefter der har været Tale, nemlig at man kunde afhjælpe den værste af de tilstedeværende Ulemper, den mest skrigende af de tilstedeværende Uligheder, den paa Nordsjælland, ved at tilbageføre til Skovene den Skovlod, som Staten i sin Tid har inddraget, da bemærkede jo den høitærede Finansminister dertil, at der var den Betænkelighed derved, at til Erstatning for det Tab, Kommunerne have lidt derved, at de ikke kunne beskaffe Statsskovene, havde de erholdt meget store Deputater. Jeg vil i den Anledning tillade mig at forespørge den høitærede Minister, om der er en saadan Ensartethed mellem disse Deputater, som skulle udredes til Kommunerne til Erstatning for den Skovskuldb, de ikke faae, og selve denne Mangel paa Skovskuldb, at de lade sig udligne, eller om det ikke for en stor Del forholder sig saaledes, at de Kommuner, som faae Deputaterne, ere nogle andre end de, som ikke faae Skovskuldb? Jeg er ikke nærmere inde deri, det er vist kun den høitærede Minister, som er istand til at oplyse det, men jeg veed dog saa meget, at det ikke ganske falder sammen. Altsaa, jeg vil tillade mig at forespørge, om der skulde være en saadan Ensartethed tilstede, at man kan se, at der deri gives Erstatning, og ligeledes om der er en saadan Ensartethed i Oprindelse, at man kan lade Deputaterne træde istedet for Skovskulden, om de i sin Tid ere givne som Erstatning for Tab af Skovskulden, eller om de ikke ere Erstatning for andre Goder.

Conseilspræsidenten og Finansministeren (Strup): Jeg vil strax svare den ærede sidste Læser paa de to Spørgsmaal, han stillede. Det ene var, hvorvidt det var de samme Kommuner, der havde Deputaterne, som de, der vilde faae det forrige Skovskuldbhartkorn. Svaret derpaa er det, at det selvfølgelig kun delvis er de samme, og at det vil berøre Kommunerne i meget forskjelligt Maal, dersom man jævnføres med Tilbageføringen af Hartkornet flettede Deputaterne. Nogle Kommuner vilde gjøre gode Forretninger derved, Andre en meget slet Forretning. Det er det ene. Det andet Spørgsmaal, om Oprindelsen til disse Deputater, — om der er en fælles Oprindelse for dem og for Udskiftelsen af Hartkornet —, derpaa kan jeg kun svare, at, saavidt mig bekjendt, vil der kun kunne søges den fælles Oprindelse, at begge Dele ere udsprungne fra den absolutte Konges Bestemmelse. Der kan i min Tanke ikke siges at være nogen særlig Grund tilstede, hvorfor visse Kommuner i Landet skulle nyde dette meget betydelige Beneficium at faae Deputater og Pengedybelse fremfor andre, ingen anden Grund end, at disse Kommuner, som ligge her nærmest ved Kjøbenhavn i nær Bevægelse

Statens Domæner og med det kongelige Jagtdistrikt, have været nærmere til at nyde Godt af Suverænitets Beloville end andre.

Suel: Det er jo erkjendt fra alle Sider, saavel fra Ministerbanken som her i Salen, at der hersker den største Ulighed med Hensyn til Beskaffningen af Skovene, idet nogle — og det et stort Areal — slet ikke ere beskaffede, andre ere beskaffede som Skovskuldbhartkorn, andre igjen som Ager- og Engskuldbhartkorn, og da igjen paa ulige Maade, saa at det altsaa i og for sig maa ansees som utvilsomt, at det vil være rigtig at omordne disse Forhold og tilvejebringe en retsfærdig og rigtig Skattebasis med Hensyn til vore Skove. Idet jeg gaar ud fra, at dette er erkjendt fra alle Sider, skal jeg tillige bemærke, at dersom man vil gaa frem paa den radikale Maade, som den høitærede Finansminister antydede, nemlig hævde Skovtungen og stille Skovarealet ligt med Ager- og Engskuldbhartkorn, ja, saa vilde man ganske vist paa den nemmeste Maade komme ud over Bænkelsen; men jeg tvivler om, at man vilde kunne faae Stemning i denne Sal og i det andet Thing — man vilde maaske ikke engang faae den hos den høie Regjering i sin Helhed — for paa denne Maade at pålægge Landets Skove. Jeg tvivler derom, og jeg anser derfor denne Tanke for kun at være et Tankeexperiment, for at være upraktisk. Nu siger man: Saalænge Skovtungen bestaar, er der ingen Grund til at beskaffe Skovene høiere, end de nu ere det; men her svæver man i en Vildfarelse. Det er ganske vist, at den Jord, der bærer Skov, er bunden i uforholdsmæssig høj Grad; vil man saaledes gaa ud fra, at Træbestanden paa en Lønde Land har en Værdi af, lad mig sige, 400 Kr., medens Jorden maaske har en lignende Værdi eller lidt derover, saa er det ganske vist, at det, Jorden affaster, naar den henligger til Skov, ikke er stort mere end den ved Træbestanden fremkomne Værdi, saa at der ikke fremkommer nogen egentlig Rente af selve Jorden; men desuagtet maa man erkjende, at Skovene, selv med de Baand, der nu hvile paa dem, have en langt større Værdi, end de havde i 1688, da De Rømer satte Matricken, og ogsaa en langt større Værdi, end de havde i 1802, ja selv i 1840. Det er jo nemlig givet, at Verdien af Skovene er gaaet over fra at være en Værdi, der tagedes efter Svinesøbe, til nu at være en meget betydelig Værdi, der tagedes efter det Kvantum Brænde, de affaste. Det forekommer altsaa utvilsomt, at det er fuldt berettiget at lægge Skat paa de selsomme Skove, man ikke medtog i 1802, rimeligvis fordi de ikke dengang afgave nogen synderlig Indtægt; jeg kan ialtsald ikke tænke mig anden Grund til, at man dengang forbigik dem. Altsaa, det er baade retsfærdigt saavel overfor Kommunerne som overfor Staten at skride til en Omordning af disse For-